

Hvorfor døber vi, og hvordan?

Dåbsord fra Bibelen.

I Oasefællesskabet døber vi vores børn. Vi gør det pga. Det nye Testaments tale om Gud og mennesker. I Det nye Testamente er der mange billeder, der beskriver, hvad dåben går ud på. Den er fx

- at fødes på ny (Joh. 3,5, Titus 3,5)
- at vaskes (1. Kor. 6,11, Ef. 5,26) via Kristi dåb på korset (Luk. 12,50)
- At dø med Kristus (Rom. 6,3ff), og opstå til liv i troen (Kol 2,12)
- at iklæde sig Kristus (Gal. 3,27)
- at frelses fra syndfloden (1. Pet. 3,20f), som at opstå fra de døde, vågne af søvnen (Ef. 5,14)
- at inddrikke Ånden (1. Kor. 12,13)
- at omskæres til Kristus (Kol. 2,11)

Man kan let beskrive dåben for enkelt i forhold til Bibelens rige lære herom. Nogle døber børn, andre døber kun voksne på deres bekendelse, andre igen mener, at ånds dåb er det vigtigste. Alle tre standpunkter har dog noget i sig, som vi kan se i det følgende.

Adoption.

Adoption finder sted på Guds initiativ alene. Intet hos den adopterede kan gøre fra eller til. Derfor døber vi også børnene. Ved dåben bliver de en del af Guds folk, og føres over fra et liv, der pga. arvesynden vil føre dem i døden, til et liv med Gud, der åbner himlen for dem. Som jødernes børn ved omskærelsen på ottende dagen blev en del af Guds folk, gør børnene det ved dåben.

Bekendelse.

Ved at døbe børnene bekender vi overfor omverdenen, at vi er kristne, og vil at vores børn skal være det. Specielt overfor ikke-kristen familie er en dåb en bekendelse. Også selvom mange i samfundet vælger dåb uden at mene noget med det.

Ånds dåb

At være døbt med vand er ikke nok, og vi tror, at Gud føjer sin Ånd til, når mennesker døbes. Ånds fylde er dog ikke en engangsoplevelse forbeholdt dåben eller et andet tidspunkt. Vi tror, at vi alle skal fyldes med Ånden gennem hele vort liv.

“Jesus svarede: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige.»

D å b o g arvesynd.

Når vi døber børnene er det fordi vi tror, at de uden en genfødsel er uden for Guds rige. Meningen med menneskets tilværelse var udødelighed (evigt liv) og fællesskab med Gud. Ingen af de to ting har børnene i sig selv af naturen, hvor de er født under synden og har samme skæbne som Adam. Jesu gerning var at blive menneske (som Adam og os) og gennem sit liv, død og opstandelse at tilvejebringe forligelse med Gud. Synden arvede vi fra Adam. Livet og nåden arver vi med Jesus. Ved opstandelsen

og himmelfarten bekræftede Gud Jesu gerning, og derfor har alle, der i tro og dåb hører ham til, evigt liv og fællesskab med Gud. Arvesynden forsvinder ikke i dåben, den tilgives. Var arvesynden væk, var også evnen til at synde væk. Det er den ikke – desværre.

Hvordan skal man døbes?

Jesus sagde, at dåb er med vand og Ånd. Derfor døber kristne med vand og tror, at Ånden i dåben kommer over den døbte. På Jesu tid og i den første kristne kirke døbte man med meget vand. Faktisk dyppede man folk helt ned. Dermed viser man, at vedkommende begravnes med Kristus og opstår med Kristus. Ned og op. (Se Rom. 6,1-11)

Det gjorde man også med børnene helt op til middelalderen. Da kristendommen kom til egne som Danmark, var det dog for koldt for børnene, og mange døde af lungebetændelse. Derfor gik man over til overøsning, som det praktiseres i Folkekirken i dag. At hælde vand over hovedet er et symbol på, at Gud renser hele kroppen, ja mere end det: legeme, sjæl og ånd.

I visse kirker, fx den ortodokse, døbes børn endnu helt under vand. I andre, fx Folkekirken, døbes børn kun med overøsning. I Oasefællesskabet vil vi gerne give mulighed for, at man kan vende tilbage til den oprindelige praksis med fuld neddykkelse af børn. Da det bryder meget med dansk tradition, vil vi dog stille alle frit

Hvad med voksendåb, gendåb og udøbte børn?

Er man ikke døbt som barn, skal man døbes, når man kommer til tro. Tro og dåb hører naturligt sammen. Det er som at få udfyldt adoptionspapirerne i forbindelse med en adoption. Det er et synligt tegn på delagtighed i pagten mellem Gud og hans folk.

Hvis man er døbt som barn, men først som voksen kommer til tro, hvad så? Skal man så døbes igen? Nej! Vi praktiserer ikke gendåb. Følgende ord af Paulus: "...ét legeme og én ånd, ligesom I jo også blev kaldet til ét håb; én Herre, én tro, én dåb; én Gud og alles fader, som er over alle, gennem alle og i alle." (Ef 4,4-6) forstår vi som udelukkende mere end én dåb/person. Derimod hjælper vi gerne med en dåbsbekræftigelse for døbte, der i sen alder kommer til tro.

At døbe børn, der ikke er en del af en troende familie, finder vi ikke rigtigt. Dåben hører til i troens miljø, en menighed, hvorpå barnet podes ind og bliver en del af Guds folk.

Når vi tror på barnedåb og arvesynd, betyder det så, at vi tror, at alle udøbte børn kommer i helvede? Nej! Vi mener, at Gud har befalet os at døbe vore børn. Hvad der sker med dem, som er udenfor kirkens rækkevidde overlader vi trygt til Gud.

Fra Luthers lille katekismus:

Hvad giver eller gavner dåben?

Den virker syndernes forladelse, genløser fra døden og Djævelen og giver alle dem, som tror det, den evige salighed, således som Guds ord og løfte lyder.

Hvordan lyder da dette ord og løfte? Det siger vor Herre Kristus i det sidste kapitel hos Markus: "Den, som tror og bliver døbt, skal

Dåben alene frelser ingen!

Selvom vi døber børn, tror vi ikke, at dåben uden tro frelser nogen. Der er en udbredt overtro i Danmark, at bare man er døbt, så er "den hellige grav vel forvaret".

Evangeliet består ikke i, at man skal igennem et ritual, der så sikrer en. Det består i, at Jesu gerning giver os ret til fællesskab med Gud. Det er kun i dette troens fællesskab, at man er kristen. Paulus siger:

"For jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre." (Rom 8,38-39)

Kodeordene er "i Kristus". Det er det fællesskab, der gør en til kristen. Og selvom dåben poder en ind på Kristus, sikrer den ikke, at man bliver der. Kun at man altid kan komme tilbage, selv hvis man skulle forville sig bort og miste sin tro. Men da er det som altid, troen på evangeliet der frelser, ikke dåben. Dåben er det ydre tegn på en hjertets pagt med Gud. En pagt der er mulig, fordi Gud vil det.

"For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv."

Joh. 3,16

Oasefællesskabets vision:

at lede mennesker til personlig tro på og efterfølgelse af Jesus samt ansvarligt medlemskab af menigheden

